

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 137.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366147872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

kaabe over Skuldtrene og en stor sort Kyschat over Ansigtet – hun bar et Bundt Johannisurter under den ene Arm og støttede sig til en Krykkestav med den anden. Den lille nødbrune Pige i Blousen sprang med Forbauselse op fra Stenen og gjorde Mine til at flygte; men den Gamle greb hende venlig ved Haanden. »Bliver du bange for mig? Thora Lind! – kjender du ikke din Gudmoder fra Skovsletten?» – med disse Ord løftede den Gamle sit nedboiede Hoved og lod Maanen belyse hendes fine rynkede Ansigt med det godmodige Udtryk og det skjelmiske Smil, som Thora saa godt kjendte, tilligemed de store grønne Brillen, hvorigjennem et Par smukke brune Øine spillede.

»Gudmoder! gode Fru Sommerkjær! er det dig?» – udbrød Thora glad – »er det i denne Skov, du boer? Ja, nu husker jeg det – her var det, jeg skulde besøgt dig ifjor St. Hans Aften, naar vi kjørte til Kilden – saa vilde du fortælle mig saa mange delige nye Eventyr; men saa fik jeg Skariagensfeber og maatte blive hjemme. – Siden har jeg saa tidt tænkt paa dig og længtes efter de nye Eventyr; men nu er min Fætter kommen til os; han siger, ligesom Fader og Moder og de Allesammen, at jeg er saa grumme grim og seer ud som en Negerpige, og naar jeg fortæller Eventyret, du har lært mig, om Ugleungen, der blev til den deiligste Prindsesse – saa lee de mig ud og sige, jeg er lige-saa taabelig, som jeg seer ud til, naar jeg kan troe paa Børneeventyr endnu i mit trettende Aar.» –

»Nu, nu, lille Thora! – lad dem kun lee! Den leer dog bedst, som leer sidst. Iaften er du da kommen med til Kilden, kan jeg vide; men hvordan har du fundet Vei gennem Skoven?»

»Åk, det veed jeg ikke. – Fætter Jørgen drillede mig igjen med min Næse, ligesom jeg var allergladest og vilde danse med ham ved Kilden. De loe Allesammen af hans Løier. Saa blev jeg vred og bedrøvet og rendte bort fra dem Alle og vilde gjerne løbet hen, hvor alle Folk har flade Næser, som jeg, og er meget mørkere i Huden – og saa blev jeg træt og faldt i Tanker her paa Stenen.»

»Dine Tanker blev jo ganske høirøstede, medens du spillede dig, og du græd ret ynkelig, lille Thora! Om jeg aldrig havde været din Gudmoder, maatte jeg dog ud af Busken og trøste dig, hvor travlt jeg saa havde med de kostelige St. Hansurter. Istedetfor at løbe til Afrika, var det dog nemmere, meente du, hvis der var Aller og Feer til og du kunde blive skabt om eller faae Magt til selv at sætte Façon paa dit lille Ansigt.» –

«Ak ja, Gudmoder! Hvem der var saa lykkelig! – men jeg veed jo nok, det er umuligt, og alle de deilige Eventyr, du har fortalt mig, er kun Noget, maa hiter paa, for at more enfoldige Born» –

«See, see! er du nu bleven saa grumme klog? lille Thora! Ifjor troede du dog nok, du kunde lære at flyve, naar du kun fik to Fjær paa Skuldrene af den Fugl Phoenix.»

«Ak ja – ifjor var jeg et taabeligt Barn. Dengang tænkte jeg ikke paa, hvor grim og fæl jeg saae ud, men syntes, Intet var deiligere i Verden, end at kunne flyve som en Fugl over Land og So og grønne Skove. Nu bryder jeg mig ikke engang om at dansse, fordi jeg dog aldrig kan dansse fra min flade Næse, som Fætter Jørgen siger, og mine Negerindelæber dog altid løbe foran Næsen.» –

«Den Fætter Jørgen er jo ret slem ved dig, og du kan vel slet ikke lide ham?» –

«Jo dog, Gudmoder! – jeg kan inderlig godt lide ham, naar han kun ikke vilde drille mig med min Næse. Han er kun et Par Aar ældre, end jeg, og har krøllede gule Haar og deilige blaae Øine – og hans Næse er rigtignok prægtig – og hans Mund og hans Hage med – og han tegner saa nydeligt baade Heste og Mennesker og Huse – og han veed Alt, hvad der er skeet i Verden, og meget Meer – og fortæller saa morsomt. Han bliver saa glad, naar jeg fortæller ham dine Eventyr – men saa leer han mig dog ud, naar jeg troer, det er sandt – og naar jeg bliver vred, tegner han mig af og viser mig, hvor grim jeg er. Han er ellers grumme god og troer paa Vorherre og Englene, ligesom jeg, men vil aldrig troe, der er Nogen meer til, som kan gjøre Mirakler. Jo, Gudmoder, lide ham kan jeg nok – det er Ingen, jeg kunde holde meer af i Verden; men han kan vist aldrig lide mig rigtig, fordi jeg er saa grim – det er dog Jammer, Gudmoder, at alle dine deilige Eventyr er Opdigtelser – og en Ugleunge dog aldrig kan blive til en deilig Prindsesse.»

«Men om der nu dog var lidt Meer i mine Eventyr, end du troer, lille Thora! – tog den Gamle med hemmelighedsfuld Mine Ordet – »hvis jeg nu her i min Ensomhed havde opdaget en Konst, som de Lærde nuomstunder lade haant om, fordi de ikke kan forklare den paa deres Maade – hvis jeg nu havde en god Ven blandt de store mægtige Aandee, som Vorherre sender til de Fromme, og som usynlig kom til mig og gav mig Magt over Menneskenes Lemmer, saa jeg kunde omdanne de naturlige Skikkelser og give Andre samme Evne i